

Operațiunea "Denigrarea" - cazul Uza

Sâmbătă, 5 martie 2005

Gili Cârstea

Ni se spune că Satana face "eforturi permanente" de a "reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă" (GC 569). Mai este cazul să ne întrebăm cât de eficiente au fost aceste "eforturi permanente"? Teologia poporului ales este cea mai bună vitrină în care sunt expuse bijuteriile acestor reprezentări greșite ale caracterului divin. Iar construcțiile acestea uluitoare sunt așezate pe evenimente și fapte pervertite în operațiunea "Denigrarea."

Un asemenea fapt este cazul Uza.

După o perioadă de pribegit pe la filistenii, chivotul legământului ajunge în Israel, în împrejurări nu tocmai naturale. Este depozitat în casa unui oarecare Abinadab, un levit din Chiriath-leiam, de unde David îl preia pentru a fi instalat la locul lui în cortul Domnului, în cetatea lui David. Chivotul este așezat într-un car tras de boi (deși nu acestea erau instrucțiunile lui Moise), condus de fiii lui Abinadab, și întreaga procesiune, peste treizeci de mii de militari de elită, pornește spre destinație. Pe drum, din cauza gropilor, boii s-au poticnit, carul s-a înclinat periculos iar chivotul risca să se prăbușească la pământ. Uza, unul dintre cei care supravegheau carul, a apucat chivotul spre a împiedica răsturnarea lui. În aceeași clipă el a fost lovit de o moarte fulgerătoare. Raportul biblic spune că Domnul S-a mâniat pe Uza și l-a omorât (2 Sam 6:7).

Acest episod întărește credința că, atunci când Se mânie, Dumnezeu omoară. Omoară rapid, fără avertizare, fără milă, fără să caute soluții de corectare. Uza a fost lovit brutal, deși motivul intervenției lui a fost cât se poate de spontan. Leviții responsabili cu transportul chivotului nu erau prin preajmă, și dacă erau nu s-au prea înghesuit să-și facă treaba. Uza a crezut că face un lucru bun, împiedicând răsturnarea chivotului, care ar fi produs eventuale stricăciuni. Sigur, învățase și el la școala de sabbat că atingerea chivotului fusese interzisă de Dumnezeu. Înțelegea și simbolistica acestei interdicții, că lucrarea lui Dumnezeu nu are nevoie de ajutor omenesc. Dar acum se părea că lucrarea lui Dumnezeu se poticnise cumva. Israel fusese învins de filistenii. Aceștia furaseră chivotul, semn al dizgrației totale din partea lui Iehova, iar hoții care atinseseră chivotul nu muriseră și nu se spune nicăieri că ei ar fi avut de partea lor vreun grup de leviți corupți care să transporte obiectul

sfânt. În plus, chivotul stătuse în casa lor mai bine de treizeci de ani, fără incidente notabile, iar familia lor era din seminția lui Levi.

Dacă Dumnezeu era prezent în acest proiect de relocare a chivotului, nu era El interesat să-l salveze pe Uza, evitând astfel un întreg șir de evenimente ciudate care au rezultat de aici? De exemplu, putea face ca boii să nu se împiedice, iar Uza ar fi trăit astfel până la adânci bătrâneți; David ar fi dus chivotul la Ierusalim, așa cum plănuise, și nu s-ar mai fi speriat de chivotul pe care el îl vedea acum ucigător de oameni; și, cel mai important, generațiile următoare, până în ziua de azi, nu ar fi cunoscut pe Dumnezeu ca pe un ucigaș violent.

Tot episodul pare regizat astfel ca Uza să fie omorât. El și fratele lui sunt numiți să se ocupe de car, boii se împiedică destul de “natural,” carul este gata să se răstoarne și să arunce în șanț chivotul legământului, iar puterea protectoare a lui Dumnezeu nu se manifestă în toate aceste etape, ca apoi dreptatea Sa să-l lovească mortal pe Uza.

Este Dumnezeu un strateg viclean, care manipulează evenimente și persoane spre a-și atinge scopurile criminale? Își folosește El puterea de disimulare spre a lovi ținte ușoare și vulnerabile? Dacă dorea să scape de Uza avea El nevoie să inventeze situații plauzibile care să justifice crima? Este El constrâns de păcătoșenia oamenilor să folosească tehnici teroriste, operațiuni de comando care să surprindă pe dușman cu garda jos?

Astăzi avem extrem de puține detalii despre cazul Uza. Totuși, analizându-l în lumina care se revarsă de la Golgota, pare mult mai probabil ca regizorul în acest caz să fie Marele Arhitect. El avea de câștigat infinit mai mult decât Dumnezeu, iar procedeul folosit – lovește și dispare – face parte din panoplia lui de arme strategice. Putea el rata ocazia de aur pe care i-o oferea poporul ales, folosind nepotrivit simbolurile sfinte fără a cere sfatul lui Dumnezeu? Fiind descoperit, în afara protecției harului divin, Uza a fost lovit mortal de către marii conspiraționiști. Cazul se integra perfect în “efortul permanent” de a deforma caracterul lui Dumnezeu și natura păcatului.

Aflat la locul crimei spre a salva și vindeca, Dumnezeu a fost acuzat și suportă până în ziua de azi consecințele acelei acuzații. Ca și David, care a refuzat de frică să mai aibă vreo legătură cu “tronul harului,” milioane de oameni stau departe de Dumnezeu, pe care îl percep a fi arbitrar, aspru, crud, violent.

Tot la fel și din aceleași motive, poporul rămășiței evită locul de întâlnire cu Dumnezeu, refuză să devină un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, disprețuiește chemarea la părtășia cu natura divină, refuză nunta. În același timp, ei refuză să creadă că imaginea lor despre Dumnezeu este modelată de acuzatorul fraților în “Operațiunea Denigrarea.”